

Oprindelse, idet de samvirkende Fagforeninger ere en faglig Organisation, der kan siges at have dannet sig efter Tidernes Behov. Oprindeligt var Forholdet, at den socialdemokratiske Arbejderbevægelse omfattede baade en politisk og en faglig Bevægelse, og at de Opgaver, der vare at løse, løstes af de samme Organer og lededes af de samme Mænd i de samme Gjenstande. Efterhaanden lærte Arbejderne at indse, at det var en Fordel for dem at have deres faglige Organisationer, hvor man kunde samle alle uden Hensyn til politisk Opfattelse, uden Hensyn til den Stilling, de i Øjeblikket indtog til visse Døgnspørgsmaal og Principspørgsmaal, og derfor dannede de faglige Organisationer, som vi nu kende dem, og efterhaanden sluttede man sig sammen — det skete i øvrigt i 1886 — officielt under Navnet „De samvirkende Fagforeninger“. De begyndte her i Kjøbenhavn, og vil man se paa de Love, som de samvirkende Fagforeninger have, og hvoraf den højtærede Indenrigsminister citerede eller i hvert Tilfælde angav et Par Linjer, vil man ogsaa deraf saa det Indtryk, at det er ikke saadant noget, der er støbt og bygget op helt fra Grunden af. Det er noget, der har udviklet sig. Underledes hænger det sammen med Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Den begyndte nemlig saaledes som det ærede Medlem omtalte, med, at der skete en Sammenslutning af en Samling Haandværkerforeninger, der jo i mange Tilfælde — jeg har selv i sin Tid været Medlem af en saadan Haandværkerforening — for største Delen slet ikke bestod af Haandværkere og efterhaanden har der saa dannet sig et stedse større Antal af faglige Foreninger af Mestres og Fabrikanters, som ogsaa tilhøre Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk. Det er vist ogsaa sikkert, at det Maal, de stræbe efter, er at blive det samme for Mester- og Fabrikantforeningerne, som Udvalget for de samvirkende Fagforeninger er for disse. Jeg tror, at det i og for sig ikke vilde medføre nogen Vanskelighed at gaa ind paa denne Bevilling. Vi tænke selvfølgelig ikke paa at arrangere Foredrag i de enkelte smaa Fagforeninger hele Landet over; men som jeg før antydede, have Arbejderne i de forskellige Fag i hver By en Art Sammenslutninger, der skal søge at løse visse Opgaver, og disse Organer vilde man ganske naturligt benytte til disse Foredrag. Det ærede Medlem for Horsens (Wulff) mente i øvrigt, at det var berettiget, at Arbejderne fik en saadan Understøttelse; men man skulde helst søge et andet Organ, idet mange saa med mistænksomme Øjne paa Fagforeningerne. Ja, en

meget stor Del af Arbejdsgiverne synes naturligtvis ikke om, at der er Fagforeninger; men deri se de sikkert forlert. Der er ingen Tvivl om, at disse Foreninger bidrage meget til at skabe en mere loyal Konkurrence inden for Faget end der vilde have været, hvis Fagforeningerne ikke havde eksisteret og reguleret Arbejdslønnen. Vi have da ogsaa den Glæde at se, at ikke saa faa Arbejdsgiverforeninger ønske at staa i et fordiakt Forhold til Fagforeningerne, og i mange Tilfælde har man Overenskomster, der alle ere foreslaaede fra Mestrenes Side, om at Arbejderne ikke maa tage Arbejde hos andre end dem, der ere Medlemmer af Mestrenes Foreninger, ligesom disse ikke maa antage Arbejdere, som ikke ere Medlemmer af Fagforeningerne. Det forekommer mig derfor ganske urimeligt at ville skabe et andet Organ. Hvorfor skulle Arbejderne, naar de arbejde fagligt med øjeblikkelige Formaal for Øje og ikke optræde som politiske Organisationer, men kun arbejde paa at fremme Almenaanden og Medlemmernes Vel, saa vidt det kan ske gennem disse Organer, ikke have Ret til at forvalte Penge til Foredrag af oplysende Natur, lige saa godt som Landsboforeningerne eller Fællesrepræsentationen, der allerede har et ret betydeligt Antal Foreninger under sig, som ere rene Fagforeninger? Hvis man nemlig undersøger deres Love, og den Maade, hvorpaa de arbejde i den faglige Kamp, vil man se, at disse Love ere ikke saa lidt strengere end Arbejdersfagforeningernes. Det er naturligt nok, at der kan komme et Modsetningsforhold mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, og i saa Fald benytter man sig jo paa begge Sider af de Midler, der staa til Raadighed, for at saa Overtaget, hvis det ikke lykkes ad mindelig Vej at komme til en Overenskomst. Men jeg synes dog ikke, at Arbejdernes Fagforeninger, fordi de have den Opgave at fremme Arbejdernes økonomiske Interesser, og undertiden for at kunne gøre dette maa benytte sig af saadanne Midler som at standse Arbejdet, derfor skulde være mindre kvalificerede til at nyde Statsunderstøttelse end de Foreninger, der staa under Fællesrepræsentationen, der under visse givne Forhold forpligte deres Medlemmer til at afstædig alle de Arbejdere, som ere Medlemmer af Fagforeningerne, og det ikke blot i en enkelt By, men over hele Landstrækninger. Kan man give dem Understøttelse, kan man udmærket godt give Arbejderne, der ere den svagere Part, en Understøttelse til det omhandlede Formaal. Jeg finder det ret naturligt, at Borgerne udkæmpe deres politiske og sociale Kamp med Statens Indblanding. Men